

Драгостинъ (едва се владѣй). Какъ позволено! Да посѣгне върху честъта на детето ми! И това било позволено!

— Слушай, *Драгостине*, ти не си ли билъ младъ... На младъ човѣкъ... Отъ такова хубво момиче, да ти е живо... Разбирашъ, нали?

— Чаушъ ефенди, да не си ти... Не знамъ какво бихъ направилъ... Туй е поразия... Туй е...

— Е, не се гнѣви тѣй, де! Жената за какво е — ако не да ѝ се порадвашъ... Хайде, ти да си на неговото мѣсто... Въ друго царство, дето да си господаръ... Е, па вие сте роби, де. Рая сте, какво толкозъ!

— (почва да не се владѣй). Какъ?... За това вашето царство ще пропадне... Затова ние, българитѣ, никога нѣма да се разберемъ съ васъ.

— (строго). *Драгостине*, помни си думитѣ.

— Азъ ги помня.

— Затвори си устата ти казвамъ!

— (още повече развълнуванъ). Я гледай... Че какъ! Че бива ли да разплаква чедото ми!... Че ти не знаешъ всичко щомъ приказвашъ тѣй... Срамъ ме е като си спомня какво е направилъ.

Ибриамъ (става, приближава до *Драгостина* и му шепне). Азъ те мислѣхъ за по-уменъ. Че какво толкова. Младъ мжжъ... Видѣлъ хубаво моме... Е, хубаво, хубостъ — той младъ! На неговитѣ години, кой би се съдържалъ?

Драгостинъ. Какво приказвашъ. бе?... Какви сж тия приказки!... Че ти, ти не си билъ баща тогази, както казваше.

— Е, добре, да го убия ли сега?

— Ще го убиешъ, щомъ е прекалил!

— Аха-ха-ха! За едно закачване, за една цѣлувка — нѣмамъ време да посѣгамъ на главата на единъ младъ и пѣргавъ човѣкъ, който служи вѣрно на Султана.